

LA NOCHE DEL CAZADOR

Charles Laughton

Curs 2002-2003

Sinopsi

A Ohio, el 1930, Harry Powell, un predicador assassí de vídues, arriba a la granja d'un condemnat a mort que ha conegut a la presó. Vol descobrir on va amagar el botí del robatori pel qual l'han executat. Amb aquesta finalitat sedueix la vídua, Willa Harper, i s'hi casa; però no aconsegueix la confiança de John, el fill gran, que sap on són els diners i guarda silenci tal com va prometre al seu pare. Després d'assassinar Willa, el sinistre predicador persegueix els nens que han aconseguit fugir amb una barca pel riu. Finalment, Powell és detingut per la policia gràcies a la intervenció d'una dona bondata, dedicada a recollir els nens i les nenes sense família a casa seva, a la vora del riu.

La noche del cazador

GUIA DIDÀCTICA - SECUNDÀRIA

Títol original: The night of the hunter

Director: Charles Laughton

Producció: Paul Gregory Productions, United Artist, 1955

Guió: James Agee, segons la novel·la de Davis Grubb

Fotografia: Stanley Cortez

Muntatge: Robert Golden

Interpretació: Robert Mitchum (Harry Powell); Shelley Winters (Willa Harper); Lillian Gish (Rachel); Evelyn Varden (Icey); Peter Graves (Ben Harper)

Durada: 93 minuts

1

Procediments

- Informació sobre el context en què es realitza la pel·lícula per tal de destacar la col·laboració entre les persones que van intervenir en la realització.
- Comprensió dels conflictes que simbolitza el relat i determinació de les seves possibles interpretacions.
- Reflexió sobre els recursos utilitzats en el film per significar els fets que relata.
- Valoració de les al·lusions del film als contes infantils i a les pautes narratives i figuratives dels gèneres cinematogràfics.

Objectius pedagògics

- Considerar la novetat artística del film a través de l'anàlisi dels recursos cinematogràfics utilitzats.
- Valorar el caràcter fantàstic del film en relació a les pautes genèriques a què fa referència, com els contes infantils o el cinema de terror.
- Determinar el simbolisme dels personatges i de les situacions que viuen.
- Analitzar l'ambivalència de sentiments que escenifica la pel·lícula i relacionar-la amb els sentiments que genera en els espectadors i espectadores.
- Reconèixer la funció de la imaginació en el coneixement de la realitat.

Actituds

- Desenvolupar les capacitats crítiques i interpretatives que ajudin a comprendre el valor d'una obra d'art.
- Valorar el cinema com una forma artística que ens aporta coneixement de la realitat i de nosaltres mateixos.

Un conte pervers

Com si es tractés d'un conte de fades, Charles Laughton relata una història cruel i perversa. La seva intenció es recrear un somni (👉1), o millor dit un malson, que protagonitzen dos germans perseguits per un sinistre predicador, Harry Powell, que busca els diners amagats pel pare dels nens, executat pel crim comès en un robatori. En aquesta recreació utilitza les convencions narratives i visuals de diversos gèneres cinematogràfics, com el cinema negre o el cinema fantàstic, però els dona un sentit diferent i per tant podem parlar de perversió o, si es vol, d'inversió de les normes.

Si valorem l'argument de la història i el seu desenvolupament hi trobem també un grau de perversió. Aparentment és un relat moralitzant on ens indica la lluita, de clares ressonàncies mítiques i bíbliques, entre el Bé i el Mal, però aquesta aparent ensenyança, exemplificada en el triomf del Bé, no anul·la tota la seducció del mal que hem pogut percebre al llarg de tot el relat. Les diferències entre el Bé i el Mal, entre les formes narratives i visuals dels gèneres cinematogràfics, o entre la crueltat i el lirisme de les imatges, no es mantenen estables, sinó que s'inverteixen nombroses vegades en un joc d'aparences on res no és el que sembla (👉2).

Charles Laughton altera magistralment les normes i les convencions que reglamenten el significat de les imatges, gràcies, sobretot, a la seva capacitat per harmonitzar una perspectiva objectiva i realista amb una mirada subjectiva i fantàstica. Com apunta Tomás Fernández Valentí, hi ha "una excepcional harmonia entre l'acció exterior (el que fan i diuen els personatges) i l'acció interior (el que diu Laughton respecte a aquests mateixos personatges i

a les situacions en què s'enfronten, mitjançant el seu treball de posada en escena" (👉3).

L'ambigua lluita entre el Bé i el Mal

El tatuatge de les paraules "amor" i "odi" en els dits de les mans de Harry Powell expressa la concepció maniquea d'aquest predicador i assassí que diu ser l'elegit de Déu per interpretar la seva paraula i els seus desigis. L'amor i l'odi, representants del bé i el mal, són les dues forces que, segons escenifica Harry Powell amb les seves mans entrelaçades, regeixen el món i el destí de la humanitat. Aquesta oposició entre l'amor i l'odi és el punt de partida d'un seguit de forces enfrontades que, al llarg del relat, expressaran simbòlicament la lluita dels dos germans protagonistes, John i Pearl, contra el sinistre predicador que els vol matar.

Aquesta lluita entre el Bé i el Mal es conjuga a través de diverses oposicions al llarg del relat. Els fets, les situacions o els personatges s'estructuren a partir del contrast entre forces oposades, com la innocència i la perversitat, el món dels infants i el món adult, la tendresa i la crueltat o el lirisme i el terror, però aquest dualisme no obeeix a una actitud maniqueista o moralista de la realitat, sinó tot al contrari. Sota l'aparença d'un conte de fades s'amaga tota la crueltat i la violència d'un conte de terror, de la mateixa manera que la bondat i la innocència infantil no eviten la crueltat de la cançó satírica que canten els nens sobre l'execució del pare dels seus companys. També l'amor maternal no protegeix John de Powell, sinó que la mare, Willa Harper, s'enfronta al seu fill, seduïda per les paraules del predicador. Tampoc l'amistat i els suposats bons sentiments dels veïns eviten la destrucció de Willa, sinó que més aviat precipiten la seva mort. També, tràgicament, l'oncle Birdie no pot donar a John l'ajuda que li va prometre quan més ho necessita. A causa de la beguda és incapaç d'aixecar-se de terra.

Cada personatge és víctima i botxí, innocent o culpable, segons les situacions i les circumstàncies. Ningú no queda exempt d'aquesta posició, ni l'innocent Pearl, que mostra la seva crueltat en no dubtar d'abraçar el seu nou pare davant la mirada de

John, ni el terrible predicador, que en alguns moments actua com un nen, com en la persecució en el riu cridant per no poder atrapar els dos germans.

En el relat res no és estable, sinó que oscil·la constantment entre elements contradictoris que interactuen a la manera de les imatges reflectides en un joc de miralls a l'infinit. Ni els personatges ni les emocions que provoquen en l'espectador poden definir-se de forma clara i definitiva. Les diverses imatges s'articulen a través d'unes relacions oposades configurades pel muntatge. L'enllaç entre sons, música, paraules o imatges determinen el contrast entre les situacions i els personatges. A l'inici, l'atmosfera irreal d'un cosmos màgic on floten unes cares de nens que escolten les paraules de Liliam Gish s'enllaça, mitjançant un moviment descendent del cel cap a la terra, amb la porta entreoberta d'un graner on uns nens contemplen les dues cames d'una dona assassinada. Remuntant de nou cap al cel, en el següent pla veiem un cotxe per una carretera conduït per un home d'aspecte sinistre que diàloga amb Déu. Sense cap dubte l'identifiquem com l'assassí de la dona del graner.

El pragmatisme narratiu del muntatge contrasta amb el desordre estètic de les imatges, que evocuen diverses pautes i criteris de representació. En aquesta ambigüitat hi ha el mèrit fonamental de la pel·lícula i la principal font de la seva riquesa artística. La noche del cazador és un film inclassificable i profundament innovador tant des del punt de vista formal, transgredint les normes de la representació més convencional del cinema de Hollywood, com des de la perspectiva ideològica, subvertint els valors socialment acceptats sobre la infància, la religió, la família, la sexualitat o el crim.

La funció dels personatges: el tema del doble

Aquesta oscil·lació entre formes oposades es troba també en la caracterització dels personatges i en les seves relacions. Cadascun dels protagonistes no es pot definir a partir d'una funció tipificada, com es usual en els contes infantils o en els relats tradicionals. Tal com indica Domènec Font (👉4) tot "l'univers diegètic de La noche del cazador està construït a partir de la figura del doble. Dos fills, nen/nena

(John/Pearl), dues figures paternes, una real i l'altre diabòlica (Ben harper i Harry Powell), dues figures maternes, una real i l'altre angèlica (Willa i la vella Rachel)... Tot en aquest film són dobles figures que s'entrecreuen com les mans del predicador, on porta tatuades les paraules love i hate, amor i odi. I, en entrecreuar-se, aquesta cadena de dobles regira els dos eixos semàntics –el Bé i el Mal–, que estructuren tota la pel·lícula". El seu doble actua com un mirall en donar una imatge invertida de si mateixos, en el sentit de mostrar l'altra cara de la seva situació o de la seva actitud a través de l'altre.

Aquesta constant projecció en la figura de l'altre o el contrast entre elements oposats és present en nombroses escenes de la pel·lícula. El predicador actua com un assassí, portador del mal i la destrucció, però a través de la seducció de la seva paraula i dels seus cants que invoquen Déu. La llum i les tenebres envolten la seva figura quan actua com a assassí perseguint els nens, o com a redemptor sota una llum zenital en la immolació de Willa, estirada en el llit la seva nit de noces.

Un món estranyament familiar

Sense saber gaire bé per què, La noche del cazador produeix una inquietud molt particular que ens recorda la formulació de Freud sobre el sentiment del sinistre. En el seu article publicat el 1919, "Lo siniestro", Freud al·ludeix a un conte de Hoffmann, El arenero, per explicar el sentit ocult d'aquest concepte (👉5). Segons afirma, allò sinistre és una sensació de terror que s'afegeix a les coses conegudes i familiars. La seva explicació remet al desig inconscient que ha estat oblidat o reprimit i que en circumstàncies especials emergeix. Eugenio Trias utilitza encertadament aquesta categoria freudiana en l'anàlisi de l'obra d'art, en formular allò sinistre com a condició i límit del bell. Segons apunta en el seu estudi "hi ha el sentiment del sinistre quan alguna cosa pressentida, temuda i secretament desitjada pel subjecte es fa, de forma sobtada, realitat [...]". Sinistre és un desig amagat, íntim i prohibit..., un desig en la fantasia inconscient que apareix en el real" (👉6). Citant Rilke, "El bell és el començament del terrible que encara podem suportar", el sinistre es presenta com a condició i límit del bell: "ha d'estar present sota la forma d'absència, ha

d'estar velat. No pot ser desvelat. És alhora xifra i font de poder de l'obra artística, xifra de la seva màgia i fascinació, font de la seva capacitat de suggestió i arrabassament. Però la revelació d'aquesta font suposa la destrucció de l'efecte estètic".

La noche del cazador construeix la seva atracció en els límits que separen la bellesa d'allò sinistre. No exemptes de bellesa, les seves imatges evocuen la part terrible, prohibida, la del desig inconscient que s'amaga en les fantasies infantils però que en qualsevol moment pot fer-se visible. Gràcies a la màgia de les imatges vivim de nou el plaer d'aquests fantasmemes inconscients de la nostra infància, però a la vegada la nostra mirada adulta fàcilment pot descobrir els sentiments prohibits que s'hi amaguen darrere. Un nou plaer s'afegeix i un nou temor apareix, i ja no tenen a veure amb les vivències infantils, sinó amb el record que hem construït d'aquesta infància definitivament perduda. En aquest reconeixement i desconeixement hi ha la principal font de plaer d'aquest conte estranyament familiar i inquietant

Lectures des de la psicoanàlisi

La noche del cazador exemplifica perfectament les diverses teories formulades des de la psicoanàlisi sobre la funció i significat dels contes infantils i de les fantasies inconscients transformades i sublimades en l'obra d'art, en aquest cas a través del cinema. La resolució de conflictes a través de la fantasia ha estat considerada com un dels instruments fonamentals en el nostre aprenentatge i concretament es destaca la importància d'aquesta representació imaginària per resoldre el conflicte edípic (👉7). El film de Charles Laughton pot interpretar-se des d'aquesta perspectiva com l'elaboració del conflicte parental marcat per l'ambivalència de sentiments envers el pare. L'amor i l'odi que desperta la figura paterna en el nen s'expressa desdoblada en dos personatges, Ben Harper i Harry Powell, que mantenen una similitud clara a través de les dues escenes de la seva detenció. En la primera, John desperta de la seva innocència infantil per ser testimoni de la detenció i mort del seu pare. El seu sentiment de culpabilitat per no haver-ho impedit queda pal·liat per la promesa de no descobrir el botí amagat que li confia el seu pare. La nina, portadora del tresor, és l'objecte que defensarà John per damunt de tot fins al

moment en què es reproduirà la mateixa escena amb Powell, detingut per la policia. De forma aparentment estranya, quan John vegi Powell abatut a terra li llençarà la nina, reconeixent per tant en aquesta figura sinistre l'altra cara de la figura paterna, la del pare castrador que es contraposa al pare idealitzat. Un altre aspecte a destacar és la càrrega simbòlica de la nina, on s'amaguen els diners. El tresor que transmet el pare és aquesta nina que mai no abandona la seva germana Pearl i que John haurà de protegir. Hi ha altres figures a destacar en aquestes lectures, com per exemple la funció materna i les dues figures femenines de Rachel i de la mare real. L'oposició i ambivalència es presenten en relació a la figura de pare que encarna Powell i com a objecte de desig prohibit.

La sexualitat també té un lloc predominant en les imatges del film a través del simbolisme de la navalla de Powell i de la seva sublimació a través de la religió. Fàcilment podem observar a partir del muntatge com la càrrega sexual s'expressa indirectament a partir dels elements que hem apuntat. La misoginia de Powell es relaciona amb el plaer que expressa la seva mirada en contemplar l'espectacle del cabaret i la manipulació de la seva navalla per matar-la com a element de perversió. La navalla apunta a una erecció mortífera que al·ludeix a la conjunció entre sexe i mort que s'expressa al llarg de la pel·lícula. Mostrar el que és invisible, unes fantasies oblidades o uns sentiments prohibits, és un dels grans mèrits de la pel·lícula i la font de la fascinació que desperta.

(👉1) A l'inici del film s'explicita clarament la intenció del director amb la cançó infantil que escoltem en off:
"Somia, petit, somia/ Somia, petit, somia/ El caçador de la nit omplirà el teu cor infantil d'orgull / És solament un somni / Somia, petit, somia".

(👉2) Tal i com adverteix Liliam Gish a l'inici del film, citant les paraules de la Bíblia: "desconfieu dels falsos profetes, que es cobreixen amb pells de be"

(👉3) Tomás Fernández Valentí. La noche del cazador. Barcelona: Libros Dirigido (1994).

(👉4) Domènec Font. La noche del cazador. Barcelona: Paidós, 1998.

(👉5) Sigmund Freud. Lo siniestro. E.T. Hoffman. El hombre de la arena. Barcelona: José J. de Olañeta editor, 1979.

(👉6) Eugenio Trias. Lo bello y lo siniestro. Barcelona: Seix Barral, 1982.

(👉7) Domènec Font en el seu estudi crític sobre el film desenvolupa àmpliament les diverses interpretacions des de la psicoanàlisi. En l'apartat "Escenografia analítica", pàg. 78, del seu estudi sobre La noche del cazador (Op. cit).

Proposta d'activitats

- Valorar la importància artística de la pel·lícula a través de l'anàlisi de les seves aportacions més destacades a l'evolució del llenguatge cinematogràfic.
- Entendre les raons del fracàs comercial del film en el moment de la seva estrena i les raons de la seva valoració posterior.
- Determinar l'originalitat del film en relació a d'altres de temàtica similar.
- Explicar l'actitud que es desprèn de la pel·lícula en relació al món de la infància i a la funció dels contes com a via d'aprenentatge.
- Considerar la proposta crítica del film en relació als temes tractats i als valors que reivindica.

Temes per al debat

- Valorar l'ensenyança moral que es desprèn de la pel·lícula.
- Comentar la funció dels contes infantils com a via d'aprenentatge de la realitat i dels seus conflictes.
- Entendre que moltes pel·lícules utilitzen elements d'aquesta tradició narrativa com a ingredients dels seus arguments.

• La noche del cazador no pot definir-se en funció d'un sol gènere cinematogràfic, sinó que utilitza elements de diversos gèneres com el thriller o el cinema negre, el cinema fantàstic o el cinema de terror. Quins elements argumentals o de la representació cinematogràfica de la pel·lícula atribuiríeu a cadascun dels gèneres apuntats?

- L'argument de La noche del cazador té similituds amb els contes infantils i amb els relats tradicionals. Quines situacions, personatges o conflictes de la pel·lícula destacaríeu? Els contes infantils aporten alguna ensenyança? Els relats fantàstics aporten algun coneixement de la realitat o de nosaltres mateixos?

- La representació visual d'alguns moments de la pel·lícula provoca una sensació estranya, entre familiar i inquietant. Quines escenes us han produït aquesta sensació? Pel tipus de situació representada o pel tractament formal de les imatges visuals i sonores (il·luminació, distribució dels elements en l'enquadrament, moviments de càmera, durada dels plans, tipus de música, etc.), indiqueu quines imatges us han sorprès més.

- El novel·lista David Grubb, en una carta dirigida a Charles Laughton, subscriu les anotacions que fa el director sobre el viatge dels dos germans pel riu:

"Estic d'acord amb vostè: el passatge del descens pel riu ha de ser líric i fluctuant: crec que l'escena que mostri el caos de la seva fuga exigeix un muntatge concís. El començament del viatge ha de ser un moment líric, així com de relaxació dramàtica. Voldria que el públic vegés el riu com el pit que dona confiança i seguretat [...]. Per tant, hem de conservar en els seus límits la presència d'un perill brutal, viu i espurnejant. El corrent ràpid de l'aigua. El predicador a la voreira. Els troncs a la deriva i els bancs de sorra. Però una part, almenys, ha de transcorre amigablement i concloure serenament amb Rachel i la seva gespa, amb la dolçor del matí sobre els salzes" (carta publicada a La nuit du chasseur. Charles Tatum, Jr., Bèlgica: Editions Yellow Now, 1988).

- Indiqueu els personatges principals de la pel·lícula i comenteu quina funció narrativa tenen, és a dir, com intervenen en la dinàmica del relat i quina significació argumental tenen. (Heu de tenir en compte què simbolitza Harry Powell, el predicador, i com la seva actuació determina la de la resta dels personatges).
 - Com el rep la gent del poble la mare de John o la seva germana petita?

 - Qui el rebutja des de l'inici?

 - Quins personatges representen el bé o l'amor?

 - Per què John vol donar la nina al predicador quan la policia el captura?

 - Hi ha alguna semblança entre els dos pares de John, el pare biològic i el predicador?

 - Hi ha una reflexió sobre els vincles familiars, sobre els sentiments entre els pares i els fills?

- La història transcorre durant la dècada dels 30 en un poble d'Ohio.
 - Quina informació ens dóna la pel·lícula sobre la situació social i econòmica d'aquest moment històric?

 - Quina funció té la religió en la vida social de la comunitat?

 - Per què Harry Powell exerceix un gran poder de convicció entre la comunitat? Creieu que hi ha fanatisme religiós? En quins moments?

Sinopsi

A Ohio, el 1930, Harry Powell, un predicador assassí de vídues, arriba a la granja d'un condemnat a mort que ha conegut a la presó. Vol descobrir on va amagar el botí del robatori pel qual l'han executat. Amb aquesta finalitat sedueix la vídua, Willa Harper, i s'hi casa; però no aconsegueix la confiança de John, el fill gran, que sap on són els diners i guarda silenci tal com va prometre al seu pare. Després d'assassinar Willa, el sinistre predicador persegueix els nens que han aconseguit fugir amb una barca pel riu. Finalment, Powell és detingut per la policia gràcies a la intervenció d'una dona bon-dadosa, dedicada a recollir els nens i les nenes sense família a casa seva, a la vora del riu.

PROGRAMA DE MÀ - SECUNDÀRIA

Títol original: The night of the hunter

Director: Charles Laughton

Producció: Paul Gregory Productions, United Artist, 1955

Guió: James Agee, segons la novel·la de Davis Grubb

Fotografia: Stanley Cortez

Muntatge: Robert Golden

Interpretació: Robert Mitchum (Harry Powell); Shelley Winters (Willa Harper); Lillian Gish (Rachel); Evelyn Varden (Icey); Peter Graves (Ben Harper)

Durada: 93 minuts

El director: Charles Laughton (1899–1962)

Aquest realitzador està considerat un dels millors actors del cinema americà. Nascut a Anglaterra, va estudiar a la Royal Academy of Dramatic Arts, on va rebre la màxima menció. El 1926 debuta com actor professional en el Barnes Theatre i el 1931 aconsegueix els primers èxits acompanyat de la seva dona, també actriu, Elsa Lanchester, la famosa protagonista de La novia de Frankenstein (James Whale, 1932). La seva actuació, el 1931, a Broadway li dona l'oportunitat de treballar en el cinema americà, on ràpidament aconseguirà el reconeixement del públic. Va obtenir l'Oscar el 1932 per la seva genial interpretació a La vida privada de Enrique VIII i va estar-hi proposat, posteriorment, en nombroses ocasions. Des de 1935 va viure als Estats Units definitivament amb la seva dona i el 1950 obtenen la nacionalitat americana.

Va treballar amb els directors més prestigiosos del moment, malgrat que sovint el seu caràcter era font

de conflictes i desacords. La seva intransigència i la tendència a intervenir en el treball del guionistes o del mateix director van ser la causa de molts enfrontaments i polèmiques. Però, malgrat el seu caràcter difícil i la seva conflictiva homosexualitat, tothom el considerava com un dels millors actors que Hollywood havia tingut. Entre les nombroses interpretacions que va realitzar, destaquen les que recreen personatges històrics com Enric VIII (A. Korda, 1933), Rembrandt (A. Korda, 1936), Neron (El signo de la cruz, de Cecil B. De Mille, 1932) o el depravat senador Gracus (Espartaco, de Stanley Kubrick, 1960). També són rellevants les seves caracteritzacions de personatges singulars, a qui sempre afegia algun to humorístic i cínic.

Recordem, entre d'altres, el vell advocat misogin de Testigo de cargo, de B. Wilder (1958), el conflictiu jutge d'El proceso Paradine, d'Alfred Hitchcock, el sorprenent mestre d'escola a Esta es mi tierra, de Jean Renoir (1943), el sàdic capità Bligh de Rebelión a bordo, de Frank Lloyd (1935) o l'astut senador de ideologia conservadora a Tempestad sobre Whashington, d'Otto Preminger (1962), el seu darrer film.

El 1955 va dirigir el seu primer i únic film, La noche del cazador, que no va obtenir cap reconeixement per part de la crítica ni del públic. En bona part, els motius d'aquest fracàs s'han de buscar en la menta-

litat puritana i conservadora de la indústria, incapaç de poder acceptar la proposta excessivament innovadora de Laughton.

Una obra mestra de diversos autors

La genial intuïció que va permetre a Charles Laughton aconseguir una obra mestra absoluta en el seu primer i últim treball com a director no va ser fruit de la casualitat, sinó el resultat de la suma de la confluència d'interessos i experiències dels seus principals creadors.

El guionista, James Agee, i David Grubb, l'autor de la novel·la, compartien els paisatges de la seva infància al sud a la vora del riu Ohio i els records de la misèria viscuda en els anys de la Gran Depressió de 1929, moment en què està situada la història. Charles Laughton va intervenir en l'elaboració del guió per accentuar la dimensió onírica del relat i per potenciar els problemes morals que volia destacar. Segons els seus suggeriments, la història dels dos germans il·lustra un aprenentatge sobre l'eterna lluita entre el Bé i el Mal, un tema tractat també en la darrera novel·la que va publicar pòstumament el guionista del film, James Agee.

El director de fotografia, Stanley Cortez, va traduir aquesta lluita entre el Bé i el Mal en un joc d'ombres i llums fortament contrastat. Gràcies a una esplèndida fotografia es fan visibles tant la violència com el lirisme de l'estranya atmosfera onírica que volia donar-li Laughton. També la música de Walter Schumann contribueix a la creació del misteri i de la màgia que es desprèn de la pel·lícula. La utilització dels sons, que segueixen fidelment les indicacions de la novel·la, i la composició dels temes musicals, en particular la utilització de les cançons infantils i dels fragments orquestrals que actuen de leitmotiv, potencien la inquietud que presideix tot el relat i ajuden a crear la presència invisible de l'amenaça latent que viuen els nens protagonistes.

Comentaris de la crítica

Un conte infantil per a adults

"Ultra una bona lliçó de cinema, La noche del cazador és una profunda i no gens innocent reflexió sobre el món dels infants. Gairebé es podria definir com un conte protagonitzat per nens però dirigit als adults. Laughton delimita amb precisió de mestre els trets essencials d'un caràcter obertament pervers com el de l'assassí de dones que es fa passar per un predicador [...], però tampoc no deixa cap mena de dubte sobre el caràcter pervers de l'aparent irresponsabilitat de la infància a través de criatures que converteixen la mort del pare d'un company en una cançó satírica, o de la irresponsabilitat afectiva de la nena petita en el desencadenament dels perills que amenacen el seu germà [...]".

Esteve Riambau, Avui, 20 de desembre de 1985

Un conte pèrfid i cruel

"La contínua referència a textos bíblics, el fet que el relat es construeixi des del punt de vista dels nens i l'epileg moral amb què s'acaba la història poden induir-nos a un error convertint aquest pèrfid conte expressionista en un film maniqueu, presidit per la lluita entre el bé i el mal. [...] Res més lluny de la realitat [...] A fi de comptes Laughton, després de presentar-nos el pare que serà ajusticiat, ens mostra la llar del botxí, de manera que queda molt clar que la frontera entre dos tipus de crims és una qüestió de convencions".

Octavi Martí, El País, desembre de 1985

Filmografia de Charles Laughton:

La noche del cazador (1955)